

«Наука»

Степан Руданський

Дочекався я
Свого святонька,
Виряджала в світ
Мене матінка.
Виряджала в світ
Мати рідная
І промовила
Мені, бідная:

"Нехай, сину мій,
Ми працюємо,
Нехай цілий вік
Ми горюємо;
Нехай сохну я,
Тато горбиться,
Ти на світ поглянь,
Що там робиться,-
Та не всі ж. як ми,
В землі риються,-
Може, є такі,
Що і миються;
Та не всі ж, як ми,
Говорив мені
І приказував:

"Видиш, сину мій,
Як працюємо,
Видиш, сину мій,

Як горюємо.
Кожний на світі
На то родиться...
Не дивись на світ,
Що там робиться!
І на пчіл поглянь:
Є робучії,
Але й трутні є
Неминучії.
Так і на світі:
Ідні риються,
Другі потом їх
Тільки миються.
Будь ти проклятий,
Милий синочку,
Як пігнеш таким
Свою спиночку;
Як пігнеш таким
Свою спиночку,
Як простелешся
На рядничочку.
І чоло тобі
Нехай зморщиться,
І хребет тобі
Нехай скорчиться!
Ти тікай від них,
Як від гадини,
Ти не жди від них
Перекладини;
Ти не жди від них
Перекладини,
Ти у світ іди,
На оглядини.

Ти у світ іди,
Милий синочку,
Ти усе спізнай —
І билиночку.
Димом куряться,-
Може, є такі,
Що й не журяться.

Коли найдеш їх,
Милий синочку,
Ти склони себе,
Як билиночку,
Ти склони себе,
Як билиночку,
Простели себе,
Як рядниночку.
Спина з похилу
Не іскорчиться,
Чоло з пороху
Не ізморщиться.
Спина з похилу
Не іскривиться,-
Зато ступить пан
Та й подивиться;
Зато ступить пан
На покірного
І прийме тебе,
Як добірного.
І в годининочку-
На драбининочку.
І підеш тоді,
Милий синочку,
І з панами сам

Порівняєшся,
В сріблі-золоті
Закупаєшся:
В сріблі-золоті
Закупаєшся,
З полем батьківським
Розпрощаєшся"

Але сталося
Друге святонько-
Виряджав у світ
Мене батенько
Виряджав мене,
Путь показував,
Тоді з святом ти
Порівняєшся,
В добрі-розумі
Закупаєшся,
З полем батьковим,
Привітаєшся"

1860